

MINUTA

ședinței care a avut loc la sediul Ministerului Administrației și Internelor în data de 16.06.2010 în vederea dezbaterii publice a proiectului de lege pentru modificarea și completarea unor acte normative privind regimul străinilor în România, pe marginea propunerilor și sugestiilor formulate de ONG-uri cu privire la acest proiect de act normativ

Urmare a publicării pe site-ul MAI a propunerilor de modificare și completare a unor acte normative privind regimul străinilor în România (printre care OUG 194/2002 privind regimul străinilor în România, OUG nr.56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României) cu termen pentru transmiterea comentariilor la data de 28.05.2010, mai multe organizații neguvernamentale (Asociația Forumul Român pentru Refugiați și Migranți – ARCA; Fundația Consiliul Național Român pentru Refugiați CNRR; Asociația Salvați Copii România; Asociația Serviciul Iezuiților pentru Refugiați din România - JRS România; Fundația Soros) au propus spre dezbateră observații și sugestii, cu prezentarea argumentelor care au stat la baza acestora, pentru îmbunătățirea cadrului legislativ din domeniul străinilor. Totodată, în baza prevederilor art. 6 alin. (7) din Legea nr.52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, au solicitat organizarea unei întâlniri în care să se dezbată public proiectul de act normativ, ținându-se cont de numărul observațiilor formulate precum și de necesitatea prezentării acestora în detaliu. Reprezentanții acestor organizații neguvernamentale au precizat că propunerile au fost formulate după o consultare largă a practicienilor din domeniu, respectiv judecători de la Curtea de Apel București (principală instanță competentă) și avocați specializați în aceasta materie.

Astfel, în data de 16.06.2010, la sediul Ministerului Administrației și Internelor a fost organizată o ședință în vederea dezbaterii publice a proiectului de Lege pentru modificarea și completarea unor acte normative privind regimul străinilor. La această ședință au participat reprezentanții asociațiilor neguvernamentale menționate mai sus, un judecător de la Curtea de Apel București, precum și reprezentanți ai Ministerului Administrației și Internelor din cadrul Oficiului Român pentru Imigrări, Direcției Schengen și Direcției Juridice.

Ședința a fost prezidată de directorul Direcției Schengen care a făcut o prezentare a contextului juridic în care intervine proiectul de act normativ propus de MAI, respectiv exercitarea pe teritoriul româniei a dreptului la muncă al străinilor, necesitatea protejării datelor cu caracter personal dar și respectarea și aplicarea actelor normative ale Uniunii Europene în domeniul de referință.

Discuțiile au debutat cu prezentarea participanților și au continuat prin analizarea fiecărei observații transmise de către ONG-uri, după cum urmează:

A. PRINCIPII ȘI GARANȚII

1. Textul observației

„Articolul 3

Text propus: De adăugat art.3(1)¹ - Respectarea și garantarea drepturilor străinilor se realizează conform următoarelor principii:

- a) respectarea drepturilor prevăzute în tratatele internaționale la care România este parte;
- b) principiul nereturnării conform căruia nici o persoană nu poate fi returnată către un teritoriu unde viața ori libertatea îi pot fi puse în pericol;
- c) asigurarea condițiilor de bază de subsistență tuturor persoanelor aflate pe teritoriul României indiferent de statutul legal al intrării ori șederii;
- d) subordonarea cu prioritate principiului interesului superior al copilului a oricăror reglementări privind regimul străinilor, precum și orice act juridic emis sau, după caz, încheiat în acest domeniu;
- e) pentru copilul neînsoțit căruia nu i se poate stabili identitatea sau unul din elementele constitutive ale acesteia, instituțiile și autoritățile publice sunt obligate să ia toate măsurile necesare în vederea stabilirii identității copilului;
- f) acordarea dreptului de ședere trebuie să țină seama de principiul reîntregirii familiei și respectării vieții de familie;
- g) principiul proporționalității și eficienței în privința mijloacelor adoptate și a obiectivelor urmărite în aplicarea măsurilor coercitive;
- h) drepturile prevăzute pentru străini sunt garantate fără nici o discriminare, indiferent de rasă, culoare, sex, etnie sau origine socială, limbă, religie sau convingeri, opinie politică sau alta de altă natură, apartenența la o minoritate națională, de situația materială, de gradul și tipul unei deficiențe, de statutul la naștere, handicap, vârstă sau orientare sexuală;
- i) respectarea demnității și interzicerea oricăror tratamente degradante care sunt în conflict cu convingerile religioase sau de altă natură.

Motivare:

- a) Deși art.3 din OUG 194 stabilește, în mod generic, că străinii (care locuiesc legal în România) beneficiază de protecția generală garantată prin Constituție, alte legi sau tratatele internaționale ratificate, această prevedere are un caracter vag, nu permite

direcționarea către principii generale, utile în procesul administrativ al intrării, șederii și ieșirii străinilor în România (principiul nereturnării, principiul asigurării condițiilor de bază de subzistență, principiul interesului superior al copilului, principiul proporționalității și eficienței aplicării măsurilor coercitive, principiul respectării vieții de familie).

b) protecția copiilor neînsoțiți, art. 131 nu conține principiile generale consacrate în legi interne (de ex. Legea 272 din 2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului) sau în Convenția ONU cu privire la drepturile copilului (Convenția ONU), aplicabile indiferent de statutul copilului.

c) necesitatea includerii principiilor generale recomandate prin art.5 al Directivei 115/2008 a Parlamentului European și a Consiliului sau preambulul acesteia (pct. 21-24).

d) Similar art. 2 privind definițiile termenilor utilizați, art.3 ar trebui să cuprindă o enumerare a principiilor în așa fel încât ele să constituie jaloane pentru toți specialiștii implicați în aplicarea măsurilor prevăzute de ordonanță.”

Comentariile reprezentanților MAI:

Principiile enumerate se regăsesc în Constituție dar și în cuprinsul unor articole existente în forma actuală a OUG nr.194/2002, cum ar fi: „principiul respectării drepturilor prevăzute în tratatele internaționale la care România este parte” menționat ca atare în cadrul art.3 din OUG 194/2002; „principiul nereturnării” ale cărui elemente se regăsesc în cuprinsul art. 92 alin.(1) lit.e) din OUG 194/2002.

De asemenea, inserarea unui nou articol care să cuprindă o enumerare a principiilor ar conduce la necesitatea reconsiderării întregului act normativ, activitate care la acest moment nu este utilă, având în vedere discuțiile de la nivelul Uniunii Europene pe marginea unui nou pachet de modificări a legislației din domeniul azilului și migrației.

Concluzia

În urma discuțiilor s-a convenit reafirmarea acestor principii în cuprinsul expunerii de motive a proiectului de act normativ.

B. REÎNTREGIREA FAMILIEI

2. Textul observației

Art. 46 (3) lit. a)

Text actual: Minorii neînsoțiți, beneficiari ai statutului de refugiat sau ai protecției subsidiare, pot solicita reîntregirea familiei pentru:

a) rudele de gradul I în linie ascendentă sau tutorele legal; sau

Text propus: Minorii neînsoțiți, beneficiari ai statutului de refugiat sau ai protecției subsidiare, pot solicita reîntregirea familiei pentru:

a) rudele de gradul I în linie ascendentă, inclusiv copiii minori ai acestora și cei adoptați și care se află în întreținerea efectivă a părintelui sau al soțului-soției sale, tutorele legal;

Motivare:

a) în condiții similare prevederile art. 46 alin. (1) lit. b), fără impunerea unor restricții în cazul minorilor neînsoțiți

b) în temeiul articolului 4 alineatele (2) și (3) din Directiva 86/2003, statele membre pot autoriza intrarea și șederea „altor membri de familie”, „ sub rezerva respectării condițiilor prevăzute de capitolul IV”. În consecință, atunci când statele membre decid să introducă această posibilitate, condițiile standard prevăzute de directivă devin aplicabile.

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea nu poate fi preluată având în vedere că minorul neînsoțit în cauză poate solicita reîntregirea familiei cu exceptarea de la îndeplinirea condițiilor privind asigurarea mijloacelor de întreținere și privind spațiul de locuit. Acceptarea acestei propuneri presupune o încărcare nejustificată a cheltuielilor pe care statul român ar trebui să le suporte. Legislația actuală este acoperitoare pentru toate situațiile în care s-ar regăsi minorii cu statut de refugiat sau beneficiari ai unei forme de protecție, pe teritoriul României, în vederea asigurării reunificării familiale. Mai mult decât atât, art.10 alin.(3) din Directiva 86/2003 stabilește categoriile membrilor de familie care pot fi beneficiari ai unui drept de ședere în scop de reîntregire în acest caz, care a fost transpus în mod exact în legislația națională (art.46 alin.(3) din OUG nr.194/2002).

Art. 46, alin.3, lit.a) a fost introdus, în considerarea interesului superior al minorului, tocmai pentru a completa prevederile Legii 122/2006, pentru cazul în care membrii de familie ai minorului, beneficiar al unei forme de protecție, nu pot dobândi în mod independent o formă de protecție din partea statului român,

Concluzia:

Propunerea nu a fost preluată

3. Textul observației

Art. 46 (5)

Text modificat: pct. 60. Alineatul (5) al articolului 46 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Străinii beneficiari ai statutului de refugiat sau ai protecției subsidiare pot solicita reîntregirea familiei pentru soț/soție numai dacă data la care a fost încheiată căsătoria este anterioară obținerii uneia dintre aceste forme de protecție. Fac excepție cei care la data dobândirii statutului de refugiat sau a protecției subsidiare erau minori.”

Text propus: (5) Străinii beneficiari ai statutului de refugiat sau ai protecției subsidiare pot solicita reîntregirea familiei pentru soț/soție.”

Motivare:

a) Directiva 86/2003 conține prevederea potrivit căreia statele pot condiționa reîntregirea familiei de data la care a fost obținută o formă de protecție (art.9 alin.2), aceasta nefiind o obligație, ci doar o recomandare. Mai mult, la art.3 alin.(5) se prevede că „Prezenta directivă nu aduce atingere posibilității statelor membre de a adopta sau de a menține condiții mai favorabile.

b) nevoia respectării principiilor stabilite prin prevederile articolelor 8 și, respectiv, 14 din CEDO, evitându-se astfel o posibilă îngrădire a dreptului la familie, chiar prin raportarea la prevederile art.46 alin.1 din OUG 194/2002.

c) Punctul 8 al Preambulului la Directiva 86/2003 subliniază faptul că: O atenție deosebită ar trebui acordată situației refugiaților, ca urmare a motivelor care i-au constrâns să își părăsească țara și care îi împiedică să ducă o viață în familie normală în țara lor. Prin urmare, ar trebui prevăzute condiții mai favorabile pentru exercitarea dreptului acestora la reîntregirea familiei

d) în cazul persoanelor care au dobândit o formă de protecție, posibilitățile acestora de căsătorie precum și de derulare a unei vieți normale sunt restricționate prin impunerea unei condiții prin care ei ar trebui mai degrabă să caute să se căsătorească cu cetățeni români sau ai statelor membre UE pentru a nu afecta în vreun fel dreptul lor de ședere în România, creează premisele unor condiționări discriminatorii

e) definirea conceptului de) „reîntregirea familiei” în baza Articolului 2 lit. d) al Directivei 86/2003, care prevede că aceasta înseamnă intrarea și șederea într-un stat membru a membrilor familiei unui resortisant al unei țări terțe care are reședința în mod legal în respectivul stat membru, în scopul menținerii unității familiale, indiferent dacă legaturile de familie sunt anterioare sau posterioare intrării susținătorului reîntregirii;

f) conform Manualului UNHCR, pct. 28 „O persoană este considerată refugiat, în înțelesul Convenției din 1951, în măsura în care îndeplinește criteriile conținute în definiție. Aceasta va avea loc, în mod necesar, anterior datei la care statutul său de refugiat este determinat în mod normal. Prin urmare, recunoașterea statutului sau de refugiat nu îl face refugiat, ci îl declară ca atare. Acesta nu devine refugiat ca rezultat al recunoașterii, ci este recunoscut fiindcă este un refugiat”. În baza acestor considerații, ar fi de preferat evitarea impunerii unor condiționări legate de data încheierii căsătoriei în raport cu nașterea raporturilor juridice și a efectelor recunoașterii față de încheierea căsătoriei

g) de fapt, chiar prevederea similară prin care străinilor titulari ai unui drept de ședere în scop de studii li se condiționa posibilitatea de reîntregire a familiei de anterioritatea obținerii dreptului de ședere se propune a fi abrogată la acest moment (pct. 59. Alineatul (4) al articolului 46 se abroga).

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea poate fi acceptată, având în vedere relevanța argumentelor prezentate precum și faptul că, în practică nu au fost identificate elemente care să denote o posibilă dezvoltare negativă a fenomenului în viitor.

Concluzia

Propunerea a fost preluată, însă, având în vedere faptul că textul propus se regăsește la alin.(1) al art.46, pentru a respecta normele de tehnică legislativă este necesară abrogarea alin.(5) al art.46.

4. Textul observației

Art. 46 (16) lit. b)

Text actual: Pot solicita viza pentru reîntregirea familiei și următoarele categorii de persoane:

b) străinii necăsătoriți care conviețuiesc cu cetățeni români necăsătoriți, dacă au cel puțin un copil împreună, denumiți în continuare parteneri;

Text propus: Pot solicita viza pentru reîntregirea familiei și următoarele categorii de persoane:

b) străinii necăsătoriți care conviețuiesc cu cetățeni români necăsătoriți, cetățeni ai Statelor Membre ai Uniunii Europene, al Spațiului Economic European, ai Elveției sau străini titulari ai dreptului de ședere permanentă, dacă au cel puțin un copil împreună, o perioadă de coabitare sau alte legături de familie, denumiți în continuare parteneri;

Motivare:

a) în baza art.4 (3) din Directiva 86/2003, Statele membre pot, prin acte cu putere de lege sau de reglementare, autoriza intrarea și șederea, în temeiul prezentei directive, sub rezerva respectării condițiilor prevăzute de capitolul IV, a partenerului necăsătorit, resortisant al unei țări terțe, care are cu susținătorul reîntregirii o relație de durată și stabilă demonstrată în mod corespunzător, sau a resortisantului unei țări terțe care este legat de susținătorul reîntregirii printr-un parteneriat înregistrat, în conformitate cu articolul 5 alineatul (2).

b) în baza art.5 din Directiva 86/2003 Atunci când examinează o cerere privind partenerul necăsătorit al susținătorului reîntregirii, statele membre țin seama, pentru a stabili existența legăturilor de familie, de elemente precum un copil comun, o perioadă anterioară de coabitare, înregistrarea parteneriatului sau orice alte mijloace de probă fiabile.

c) stabilirea unui regim nediscriminatoriu între toate categoriile de persoane care pot fi încadrate în această categorie

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea nu poate fi preluată având în vedere că:

- în ceea ce privește reglementarea dreptului de rezidență pentru străinii membrii de familie (inclusiv parteneriatul) ai cetățenilor UE/SEE și ai Elveției, precizăm că acest aspect face obiectul de reglementare al OUG nr.102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European;
- având în vedere că parteneriatul nu este recunoscut în România (în sensul de a produce efecte juridice similare căsătoriei), prevederile actuale din cuprinsul OUG nr.194/2002 reprezintă o aplicare a principiului interesului superior al copilului (cetățean român). De asemenea, este necesar a menționa că Directiva 86/2003 lasă la latitudinea statului membru adoptarea acestor decizii.

Concluzia

Propunerea nu a fost preluată.

5. Textul observației

art. 51 (6)

Text modificat: pct. 79. Alineatul (6) al articolului 51 se modifică și va avea următorul cuprins:

„6) Dacă este necesar, solicitantul poate fi chemat la interviu. Neprezentarea la interviu constituie motiv de refuz al prelungirii dreptului de ședere, cu excepția cazurilor în care solicitantul face dovada că neprezentarea se datorează unor motive independente de voința acestuia.”

Text propus: 6) Dacă este necesar, solicitantul poate fi chemat la interviu. Neprezentarea la interviu *poate constitui* motiv de refuz al prelungirii dreptului de ședere, cu excepția cazurilor în care solicitantul face dovada că neprezentarea se datorează unor motive independente de voința acestuia.”

Motivare:

- a) posibilitatea funcționarului de a evalua prelungirea dreptului de ședere temporară prin intermediul interviului, în cazul în care acesta este considerat necesar, să fie corelată evaluarea motivelor eventualei neprezentări la interviu, inclusiv, printre altele, prin luarea în considerare a reprogramării etc.
- b) consecințele refuzului prelungirii dreptului de ședere doar pe baza neprezentării la interviu, cu excepția avută în vedere în propunere, pot conduce la declanșarea procedurilor de îndepărtare de pe teritoriu, iar aplicarea strictă ar genera eforturi suplimentare în cazul, spre exemplu, al prezentării ulterioare a motivelor de neprezentare
- c) în spiritul textului, prevederea propusă folosește posibilitatea de a fi chemat la interviu
- d) conform Raportului Comisiei către Consiliu și către Parlamentul European privind aplicarea Directivei 2003/86/CE privind dreptul la reîntregirea familiei /* COM/2008/0610 final, pentru a fi admisibile din punct de vedere al dreptului comunitar, aceste interviuri și/sau alte investigații trebuie să fie proporționale – în acest fel dreptul privind reîntregirea familiei nu devine inoperant – și să respecte drepturile fundamentale, în special dreptul la viața privată și la viața de familie

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea poate fi acceptată, având în vedere relevanța argumentelor prezentate.

Concluzia

Propunerea a fost preluată

6. Textul observației

art. 63

Text propus: introducerea următorului paragraf: În cazul în care nu poate fi stabilită cu certitudine existența elementelor prevăzute la alin.(2), decizia finală urmează a fi luată după o nouă verificare, la trecerea a cel puțin 6 luni, cu păstrarea dreptului de ședere pentru străinul în cauză.

Motivare:

- a) până la prezentarea unor probe indubitabile, căsătoria se prezumă a fi efectivă
- b) pe fond, considerarea căsătoriei ca fiind de conveniență nu are efecte juridice asupra instituției căsătoriei, care nu urmează a fi anulată, ci doar a dreptului de ședere a unuia dintre soți
- c) paralelismul cu termenul de împăcare acordat de instanța de judecată în cazul divorțului.

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea nu a fost preluată întrucât decizia în ceea ce privește existența căsătoriei de conveniență este luată numai în situația existenței unor probe indubitabile. În cazul în care elementele căsătoriei de conveniență nu pot fi probate, se procedează la prelungirea dreptului de ședere, iar în cazul constatării ulterioare a existenței acestora, se dispune anularea dreptului de ședere.

Concluzia

Propunerea nu a fost preluată.

7. Textul observației

art. 71 (1)

Text modificat – pct. 104. La articolul 71 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) au avut un drept de ședere continuu pe teritoriul României în ultimii 5 ani, anteriori depunerii cererii, astfel:

(v) această perioadă se poate reduce la 4 ani, în cazul refugiaților recunoscuți de statul Român, în funcție de gradul de integrare în societate în condițiile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr.44/2004 privind integrarea socială a străinilor care au dobândit o formă de protecție sau un drept de ședere în România, precum și a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.93 din 31 ianuarie 2004, aprobată cu modificări prin Legea nr.185/2004, cu modificările și completările ulterioare;

(vi) aceasta perioadă se reduce la jumătate, în cazul refugiaților recunoscuți de statul român, căsătoriți de cel puțin 5 ani cu un cetățean român.”

Text propus:

„a) au avut un drept de ședere continuu pe teritoriul României în ultimii 5 ani, anteriori depunerii cererii, astfel:

(v) în cazul străinilor beneficiari ai unei forme de protecție în România, această perioadă se poate reduce la 4 ani, iar pentru cei căsătoriți cu un cetățean român, se reduce la jumătate.

Motivare:

a) punerea de acord a prevederilor legislative între acordarea cetățeniei române (Legea 21/1991), acordarea dreptului de ședere permanentă (OUG 194/2002), deoarece prima prevede o perioadă de ședere legală în România de 4 ani, pentru refugiați.

b) aplicarea unui standard juridic comun pentru persoanele recunoscute ca refugiat în România și cele care au obținut protecție subsidiară.

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea poate fi acceptată dar este necesară integrarea acesteia în formula de text propusă de MAI.

Concluzia

În urma discuțiilor din cadrul dezbaterii publice s-a convenit următoarea propunere de text:

„La articolul 71, alineatul (1), lit. a) se modifică și va avea următorul cuprins:

a) au avut un drept de ședere continuu pe teritoriul României în ultimii 5 ani, anteriori depunerii cererii, astfel:

(v) această perioadă se poate reduce la 4 ani, în cazul persoanelor cărora li s-a recunoscut statutul de refugiat sau li s-a acordat protecție subsidiară în România, în funcție de gradul de integrare în societate, în condițiile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 44/2004 privind integrarea socială a străinilor care au dobândit o formă de protecție sau un drept de ședere în România, precum și a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 31 ianuarie 2004, aprobată cu modificări prin Legea nr. 185/2004, cu modificările și completările ulterioare;

(vi) această perioadă se reduce la jumătate, în cazul persoanelor cărora li s-a recunoscut statutul de refugiat sau li s-a acordat protecție subsidiară în România, căsătorite de cel puțin 5 ani cu un cetățean român.”

C. DREPTUL DE ȘEDERE

8. Textul observației

Art. 50 alin. (2)

Text modificat: 75. La articolul 50 alineatul (2), litera (d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) solicită acordarea sau prelungirea dreptului de ședere pentru același scop pentru care i s-a acordat viza sau i s-a prelungit dreptul de ședere în baza căruia se află pe teritoriul României, cu excepția membrilor de familie ai cetățeanului român sau ai cetățeanului străin beneficiar al unui drept de ședere pe termen lung, dacă solicită prelungirea dreptului de ședere temporară pentru reîntregirea familiei, precum și a solicitanților unei Cărți Albaste a UE;”

Text propus: d) solicită acordarea sau prelungirea dreptului de ședere pentru același scop pentru care i s-a acordat viza sau i s-a prelungit dreptul de ședere în baza căruia se află pe teritoriul României, *sau, în cazul în care solicitarea se face pentru un alt scop, aceasta îndeplinește condițiile prevăzute de prezenta ordonanță pentru acordarea dreptului de ședere în scopul respectiv.*”

Motivare:

a) introducerea posibilității de a prelungi dreptul de ședere temporară și pentru alte scopuri decât cel pentru care s-a acordat viza sau a fost prelungit dreptul de ședere în baza căruia străinul se află pe teritoriul României; implicit – eliminarea excepției prin care această opțiune este disponibilă doar în cazul reîntregirii familiei

b) Nu de puține ori, cetățenii străini care au obținut o viză de lungă ședere pe teritoriul României (tip D) se găsesc puși în situația de a schimba scopul șederii lor, fie ca este vorba de încadrarea în muncă după finalizarea studiilor în țara noastră sau după efectuarea unui stagiului de voluntariat, de începerea unei activități economice deși sunt încadrați în muncă, etc.

c) Necesitatea modificării textului de lege rezultă și din prevederile relevante la nivel comunitar dar și din Strategia Națională privind Imigrația. Prin *Programul de la Stockholm*, Consiliul European recunoaște oportunitățile generate de mobilitatea crescută

a persoanelor în/către Europa și subliniază faptul că administrarea eficientă a fenomenului migraționist poate fi benefică pentru toți actorii implicați. Mai mult, se subliniază faptul că adoptarea de către statele membre a unor politici flexibile privind imigrația va atrage, pe termen lung, o mai mare dezvoltare și performanța economică a Uniunii – și implicit a statelor membre. Ca urmare, trebuie avute în vedere atât consecințele benefice ale migrației asupra pieței muncii dar și strânsa legătura dintre migrație și integrare (accesul la piața muncii fiind privit ca o condiție esențială a unei integrări reușite), în raport cu valorile fundamentale ale Uniunii.

În acest sens, Programul de la Stockholm încurajează crearea de sisteme de admisie flexibile, care să răspundă priorităților și nevoilor statelor membre și care să permită migranților să-și fructifice pe deplin capacitățile și competențele (pct. 6.1.3). Mai mult, statele membre UE trebuie să asigure migranților cu drept de ședere legală pe teritoriul lor un tratament echitabil, în care să le fie acordate drepturi și obligații comparabile cu cele ale cetățenilor UE (pct. 6.1.4.).

Potrivit *Strategiei Naționale privind Imigrația*, printre obiectivele statului român în ceea ce privește admisia străinilor regăsim și atragerea investitorilor reali în economia națională și facilitarea accesului la sistemul de învățământ pentru anumite categorii de persoane. De asemenea, se arată și faptul că statul român este cel care hotărăște asupra categoriilor de imigranți care pot fi admise și se pot stabili pe teritoriul național, potrivit intereselor naționale, *dar în strânsă corelare cu politicile și documentele programatice adoptate la nivelul Uniunii Europene, precum și cu respectarea drepturilor imigranților.*

d) Acordarea dreptului de ședere temporară pentru membrii de familie în mod independent, prin propunerea de modificare a art. 64 (cf. pct. 96), are în vedere faptul că prelungirile ulterioare ale dreptului de ședere se acordă în condițiile și pentru scopurile prevăzute în prezenta ordonanță de urgență, fără a mai fi necesară părăsirea teritoriului României (alin. 5).

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea nu a fost preluată întrucât condițiile de admitere pe teritoriul României sunt reglementate în strictă legătură cu scopul pentru care se solicită viza de lungă ședere (activități comerciale, angajare în muncă, studii, etc.). Astfel, spre exemplu, activitățile comerciale se pot desfășura numai în baza existenței unui aviz din partea Centrului Român pentru Promovarea Comerțului și Investițiilor Străine (care a preluat atribuțiile Agenției Române pentru Investiții Străine) și a unui plan de afaceri avizat de această instituție. Dreptul de ședere în această situație se poate prelungi numai în condițiile în care activitatea comercială se desfășoară strict în conformitate cu planul de afaceri. De asemenea, angajarea în muncă se poate face, de regulă, în baza unei autorizații de muncă acordată în limita unui contingent aprobat anual prin hotărâre a Guvernului, prin care este stabilit un număr limitat de autorizații de muncă precum și domeniile deficitare pe piața forței de muncă autohtonă.

De precizat faptul că pentru anumite categorii de străini, titulari ai unui drept de ședere pe teritoriul României (membrii de familie și studenții care își finalizează studiile în România) a fost introdusă ori se propune introducerea posibilității prelungirii dreptului de ședere în alt scop, fără necesitatea obținerii unei vize.

Concluzia

Propunerea nu a fost preluată, însă Oficiul Român pentru Imigrări are în atenție și analizează posibilitatea acordării unor beneficii de acest fel pentru anumite categorii de străini (chiar în cuprinsul proiectului se propune acordarea acestui beneficiu, în anumite condiții, pentru străinii titulari ai unui drept de ședere pentru studii, care își finalizează studiile în România). De astfel, ca urmare a discuțiilor din cadrul ședinței, au fost reanalizate condițiile inițiale și modificate astfel încât de acest beneficiu să poată beneficia cât mai mulți dintre străinii care își finalizează studiile în România și doresc să se angajeze în muncă, în specialitatea studiilor absolvite.

D. DREPT LA MUNCA

9. Textul observației

art. 60

Text propus: Art. 60 - introducerea pct. 3, cu următorul conținut: Străinilor care nu au autorizație de muncă li se poate prelungi dreptul de ședere, la cerere, fără a mai fi necesară obținerea unei vize de lungă ședere în scop de muncă, în situația în care în termen de 60 de zile îndeplinește condițiile de la art. 56.

Motivare:

- a) persoanele care au absolvit studiile în România sunt deja integrate în societatea românească (cunosc limba română, cultura și și-au însușit abilitățile necesare pentru desfășurarea unei activități productive în România).
- b) statul român poate beneficia în acest fel de contribuția unor persoane calificate, pregătite cerințelor economice românești

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea poate fi preluată, însă, sub aspectul formei este necesară modificarea textului propus în cuprinsul proiectului pentru modificarea art.56 alin.(8) din OUG nr.194/2002, în sensul acordării posibilității străinilor care și-au finalizat studiile în România de a solicita prelungirea dreptului de ședere în scop de muncă, fără obligativitatea obținerii unei vize, cu condiția încheierii unui contract de muncă cu normă întreagă, în specialitatea studiilor absolvite.

Concluzia

Propunerea a fost acceptată, fiind reformulat textul propus în cuprinsul proiectului pentru modificarea art.56 alin.(8) din OUG nr.194/2002.

10. Textul observației

O.U.G. nr.56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.134/2008

Text modificat: Art. IV pct. 25 La articolul 15 alineatul (9) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(9) Dacă raportul de muncă al străinului încetează înainte de expirarea perioadei pentru care a fost eliberată autorizația de muncă, încadrarea în muncă la alt angajator se poate face numai dacă se obține o nouă autorizație de muncă, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 6 lit. b), c) și f). Cererea pentru eliberarea unei noi autorizații de muncă se va depune la formațiunea competentă teritorial a Oficiului Român pentru Imigrări, în termen de 30 de zile de la data înregistrării încetării raportului de muncă.”

Text propus: „(9) Dacă raportul de muncă al străinului încetează înainte de expirarea perioadei pentru care a fost eliberată autorizația de muncă, încadrarea în muncă la alt angajator se poate face numai dacă se obține o nouă autorizație de muncă, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 6 lit. b), c) și f). Cererea pentru eliberarea unei noi autorizații de muncă se va depune la formațiunea competentă teritorial a Oficiului Român pentru Imigrări, în termen de 60 de zile de la data înregistrării încetării raportului de muncă.”

Motivare:

Termenul de 30 de zile este prea scurt, având în vedere formalitățile necesare pentru întocmirea documentației obținerii autorizației de muncă.

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea poate fi acceptată, având în vedere relevanța argumentelor prezentate.

Concluzia

Propunerea a fost preluată

E. EDUCATIE

11. Textul observației

art. 45 alin. (2)

Text actual: calitatea de student o au străinii acceptați la studii de către o instituție de învățământ de stat sau particulară, acreditată potrivit legii, inclusiv pentru participarea la cursuri de doctorat.

Text propus: calitatea de student o au străinii acceptați la studii de către o instituție de învățământ de stat sau particulară, acreditată sau autorizată provizoriu potrivit legii, inclusiv pentru participarea la cursuri de doctorat.

Propunerea a fost preluată

12. Textul observației

Art. 58 alin. 1 lit. a) pct. i)

Text actual: sunt înscriși la studii la o instituție de învățământ de stat sau particulară, acreditată potrivit legii, forma învățământ de zi, inclusiv pentru participarea la cursuri de doctorat

Text propus: sunt înscriși la studii la o instituție de învățământ de stat sau particulară, acreditată sau autorizată provizoriu potrivit legii, forma învățământ de zi, inclusiv pentru participarea la cursuri de doctorat

Motive comune pentru pct. 8 și 9:

a) art. 35 alin. 1 din OUG 75-2005, actualizată, prevede ca „Pot desfășura activități de învățământ superior și pot utiliza denumirile de universitate, sau altele similare numai instituțiile de învățământ superior autorizate să funcționeze provizoriu ori acreditate

b) Art. 29 (1) Orice persoană juridică, publică sau privată, interesată în furnizarea de educație se supune procesului de evaluare și acreditare, în condițiile legii.

(4) Acreditarea presupune parcurgerea a doua etape succesive:

a) autorizarea de funcționare provizorie, care acordă dreptul de a desfășura procesul de învățământ și de a organiza, după caz, admiterea la studii;

b) acreditarea, care acorda, alături de drepturile prevăzute la lit. a), și dreptul de a emite diplome, certificate și alte acte de studii recunoscute de MEC și de a organiza, după caz, examen de absolvire, licență, masterat, doctorat.

Propunerea a fost preluată

F. NERETURNAREA

13. Textul observației

art. 92

Text propus: de introdus un nou alineat 1¹ care sa prevadă că: Autoritățile române, în cadrul procedurii de îndepărtare, fac o examinare prealabilă a situației persoanei în cauză pentru a se asigura că nici actele internaționale, nici legislația internă aplicabile nu împiedică punerea în aplicare a măsurilor de îndepărtare.

Motivare:

- a) articolele 5 și 9 din Directiva 115/2008 referitoare la respectarea de către state a principiului nereturnării sau a amânării îndepărtării în cazul în care ar încălca aceiași principiu.
- b) caracterul extins la nivel european prin respectarea principiului și în cazul îndepărtării de către autoritățile române, prin recunoașterea deciziilor de îndepărtare a resortisanților țărilor terțe, în baza Directivei 40/2001 (inclusiv cuprinderea unor elemente specifice diferite ale statelor membre și care pot fi analizate până la momentul punerii în executare a măsurii de returnare).
- c) principiul nereturnării are o aplicare extinsă față de reglementările legislației privind azilul (art. 6 Legea 122/2006 sau Convenția din 1951 – care se limitează doar la persoanele aflate în nevoie de protecție internațională), ale art. 3 și 8 din CEDO.

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea poate fi preluată, însă trebuie completat art.87 din OUG nr.194/2002 cu un nou alineat.

Concluzia

A fost completat art.87 cu un nou alineat care are următorul cuprins:

„În cadrul procedurii de îndepărtare sub escortă autoritățile române analizează situația străinului pentru a se asigura că acesta nu se află în unul din cazurile prevăzute la art.92, alin.1 și 92¹, alin.1.”

14. Textul observației

Text propus: (3) Fac excepție de la prevederile alin.(1) și (2) străinii care constituie un pericol pentru ordinea publică, securitatea națională ori care suferă de o boală care amenință sănătatea publică și refuză să se supună măsurilor stabilite de către autoritățile medicale.”

Text amendat: (3) Cu respectarea prevederilor de la art. 92 (1)¹, fac excepție de la prevederile alin. (1) și (2) străinii care constituie un pericol pentru ordinea publică, securitatea națională, ori care suferă de o boală care amenință sănătatea publică și refuză să se supună măsurilor stabilite de către autoritățile medicale, atât timp cât boala sau handicapul nu reprezintă singurul motiv de retragere a permisului de ședere sau de respingere a cererii de reînnoire a acestuia.

Situația este similară celei de la pct.15 de mai jos

15. Textul observației

Art. 92¹ Suspendarea îndepărtării

Text propus: 132. După articolul 92 se introduce un nou articol, art. 92¹, cu următorul cuprins:

(4) Fac excepție de la prevederile alin.(1) străinii care constituie un pericol pentru ordinea publică, securitatea națională ori care suferă de o boală care amenință sănătatea publică și refuză sa se supună măsurilor stabilite de către autoritățile medicale.”

Text amendat: (4) Cu respectarea prevederilor de la art. 92 (1)¹, fac excepție de la prevederile alin.(1) străinii care constituie un pericol pentru ordinea publică, securitatea națională ori care suferă de o boală care amenință sănătatea publică și refuză să se supună măsurilor stabilite de către autoritățile medicale, atât timp cât boala sau handicapul nu reprezintă singurul motiv de retragere a permisului de ședere sau de respingere a cererii de reînnoire a acestuia.

Motive comune:

- a) respectarea caracterului absolut al nereturnării, printre altele, în conformitate cu art. 3 din CEDO și jurisprudența Curții, în sensul ca ei pot fi îndepărtați de pe teritoriul României, dar nu într-un teritoriu în care riscă tratamente contrare CEDO
- b) În Raportul Comisiei către Consiliu și către Parlamentul european privind aplicarea Directivei 2003/86/CE privind dreptul la reîntregirea familiei - COM/2008/0610 final, alături de alte state membre, România a fost atenționată că prevederile în vigoare nu respectă normele instituite prin Directivă.

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea este pertinentă, pe fond, numai în raport cu străinii care au un drept de ședere astfel încât boală să nu constituie singurul motiv de revocare al acestuia [art. 77 alin.(3) lit. c)]. În cea ce privește prevederile art.92 și 92¹ trebuie menționat că acestea se referă inclusiv la străinii care nu au avut drept de ședere pe teritoriul României (ex. au intrat ilegal), în a căror situație nu este necesară și nici posibilă stabilirea unui alt motiv pentru îndepărtare.

Concluzia

În cuprinsul proiectului de act normativ se propune modificarea art.77 alin.(3) lit. c) din OUG nr.194/2002 astfel încât boala să nu constituie singurul motiv pentru revocarea dreptului de ședere al străinilor, fiind introdus următorul text:

„se constată că străinul suferă de o boală ce pune în pericol sănătatea publică și nu se supune măsurilor de tratament medical stabilite de autoritățile competente. În situația în care boala a survenit ulterior obținerii permisului de ședere temporară, revocarea va fi dispusă doar dacă boala este de natură a împiedica străinul să-și îndeplinească obligațiile instituite în sarcina sa prin dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență”

G. TERMINOLOGIE, TRANSPUNERE DIRECTIVE

16. Textul observației

Art. 2 lit. v)

Text propus: v) *îndepărtarea de pe teritoriul României* - procesul de întoarcere voluntară sau forțată, a unui străin în țara de origine, într-o țară de tranzit stabilită potrivit acordurilor la care România sau Uniunea Europeană sunt părți, sau într-o altă țară terță în care străinul decide să se întoarcă și în care acesta va fi acceptat;

Text amendat: v) *îndepărtarea de pe teritoriul României* - procesul de întoarcere voluntară sau *sub escortă*, a unui străin în țara de origine, într-o țară de tranzit stabilită potrivit acordurilor la care România sau Uniunea Europeană sunt părți, sau într-o altă țară terță în care străinul decide să se întoarcă *în mod voluntar* și în care acesta va fi acceptat;

Motivare:

a) Pentru unicitatea termenilor folosiți în cuprinsul OUG 194/2002 – vezi secțiunea 3 a capitolului 5 din OUG 194/2002

b) transpunerea art. 2 pct. 3 din Directiva 115/2008, în ceea ce privește modul voluntar de întoarcere a străinului într-o țară terță.

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea poate fi acceptată în ceea ce privește înlocuirea termenului „forțată” cu sintagma „sub escortă”. Nu se poate avea în vedere completarea definiției cu sintagma „în mod voluntar” întrucât considerăm că textul actual acoperă atât situația în care străinul părăsește neînsoțit (voluntar) teritoriul României cât și atunci când este îndepărtat sub escortă.

Concluzia

Pentru unicitatea termenilor, în cuprinsul art. 2 lit. v, sintagma „forțată” a fost înlocuită cu sintagma „sub escortă”.

17. Textul observației

Art. 2 lit. y)

Text propus: 9. La articolul 2, După litera o) se introduc noua noi litere, lit. p) – y), cu următorul cuprins:

y) riscul sustragerii - existenta unor motive care justifică într-un caz particular presupunerea că un străin care face obiectul unei proceduri de îndepărtare se poate sustrage acesteia, motivele putând fi următoarele:

(i) străinul a trecut sau a încercat să treacă ilegal frontiera de stat;

(ii) străinul nu a respectat obligația de a se prezenta periodic la formațiunea teritorială a Oficiului Român pentru Imigrări care a impus măsura respectivă sau a părăsit raza de competență teritorială a acesteia, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență;

(iii) străinul nu face dovada unui spațiu de locuit pe teritoriul României;

(iv) străinul nu poate face dovada identității sale;

(v) alte motive obiective determinate de conduita străinului.”

Motivare:

a) Conform Directivei 115/2008, care a introdus conceptul, riscul sustragerii are relevanță în ceea ce privește plecarea voluntară și obligațiile impuse pe perioada acestui termen cu scopul evitării riscului de sustragere (art. 7 alin. 3), al amânării îndepărtării (art. 9 alin. 3) cu consecința directă asupra măsurii de luare în custodie publică (art. 15 alin. 1).

b) În acest sens, merită menționată Decizia Curții Europene de Justiție din 10 august 2009, în Marea Cameră în cazul C-357/09 PPU, Said Shamilovich Kadzoev (Huchbarov) - Pct. 6. Articolul 15 alineatele (4) și (6) din Directiva 2008/115 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală trebuie interpretat în sensul că nu permite, atunci când perioada maximă de luare în custodie publică prevăzută de aceasta directivă a expirat, ca persoana interesată să nu fie eliberată imediat pentru motivul că nu este în posesia unor documente valabile, că are un comportament agresiv și că nu dispune de mijloace de subzistență proprii și nici de o locuință sau de mijloace furnizate de statul membru în acest scop. (a se vedea punctul 71 și dispozitiv 6).

c) în măsura în care se au în vedere categoriile de persoane care au solicitat protecție internațională și nu au primit un răspuns favorabil ori cei care nu pot fi îndepărtați din motive obiective de pe teritoriu ori pentru care se aplică interdicția returnării, se pot lua în considerare elemente individuale precum cauze care înlătură caracterul penal al faptei (exceptarea de la sancțiuni penale), conform art.11 din Legea nr.122/2006 privind azilul în România, faptul că toleranții nu au nici un drept în România, prin urmare ar fi în imposibilitatea de a face dovada corectă a unui spațiu de locuit, identitatea declarată folosită pentru solicitantii de azil în documentele emise de Oficiul Român pentru Imigrări, care nu mai este luată în considerare.

d) Trecerea sau tentativa de trecere ilegală a frontierei de stat este prevăzută și sancționabilă ca infracțiune, în baza art.70 din OUG 105/2001 privind frontiera de stat a României, iar simplul motiv că un străin a săvârșit-o nu ar trebui să constituie baza luării acestuia în custodie publică ca prezentând un risc de sustragere.

e) Având în vedere consecințele legate de luarea în custodie publică, credem că trebuie avute în vedere prevederile art. 15 din Directiva:

- (1) Cu excepția cazului în care se pot aplica în mod eficient alte măsuri suficiente dar mai puțin coercitive într-un caz concret (alternative la măsura luării în custodie publică) ;
- (4) În cazul în care există indicii conform cărora nu mai există posibilitatea rezonabilă a îndepărtării din motive legale sau de altă natură sau există indicii privind încetarea condițiilor stabilite la alineatul (1), luarea în custodie publică nu mai este justificată și persoana în cauză este eliberată imediat.
- (5) Luarea în custodie publică se menține pe toată durata în care se îndeplinesc condițiile stabilite la alineatul (1) și în măsura în care este necesar pentru a asigura punerea în aplicare cu succes a măsurii de îndepărtare.

În cadrul ședinței s-a precizat că acest punct nu conține o propunere efectivă de modificare a textului, ci se solicită unele clarificări cu privire la modul în care au fost determinate respectivele situații.

Reprezentanții MAI au precizat că motivele enumerate au fost identificate prin analizarea, în principal a instituției juridice a custodiei publice.

18. Textul observației

art. 88

Text propus: introducerea alin. 1¹, cu următorul conținut: escorta poate fi compusă din personalul ORI însărcinat cu însoțirea străinului, inclusiv persoanele însărcinate cu îngrijirea medicală, precum și, în caz de nevoie, interpreții.

Motivare:

Conform art. 2 lit. d) din Directiva 110/2003 a Consiliului privind asistența la tranzit în cadrul măsurilor de îndepărtare pe cale aeriană.

Comentariile reprezentanților MAI:

Considerăm că nu este necesară completarea propusă, întrucât la stabilirea componenței escortei se are în vedere și situația medicală a celui escortat. În cadrul personalului ORI există personal medical (medici și asistenți) care, când situația o impune, poate face parte din escortă.

Concluzia

Propunerea nu a fost preluată

19. Textul observației

art. 88

Text propus: introducerea alin. 1¹, cu următorul conținut: decizia de îndepărtare sub escortă va prevedea și țara sau teritoriul în care va fi trimis străinul.

Motivare:

a) pentru ca autoritățile și străinul să poată analiza concret eventualitatea încălcării principiului nereturnării, într-un singur proces și nu căi de atac diferite.

b) Art. 2 pct. 3 din Directiva 115/2008 (încorporat prin introducerea literei v) la alin. 2 prin propunerea de modificare și completare a OUG 194/2002) "returnare" înseamnă procesul de întoarcere a unui resortisant al unei țări terțe – fie prin respectarea voluntară a unei obligații de returnare, fie prin aplicarea forțată a acesteia – în:

- țara de origine, sau

- o țară de tranzit în conformitate cu acordurile comunitare sau bilaterale de readmisie sau alte acorduri, sau

- o altă țară terță, în care resortisantul în cauză al unei țări terțe decide în mod voluntar să se întoarcă și în care acesta va fi acceptat;

c) propunerea are în vedere respectarea principiului nereturnării, stabilirea destinației în cuprinsul deciziei de îndepărtare constituind un element esențial la dispoziția străinului pentru a contesta decizia respectivă în raport de respectarea acestui principiu. De asemenea, instanța nu poate să analizeze acest lucru pentru că nu este obligată să stabilească și țara de destinație a străinului.

Comentariile reprezentanților MAI:

În actele normative comunitare relevante în domeniu nu este inserată obligația de a stabili destinația străinului îndepărtat în cuprinsul deciziei de îndepărtare sub escortă. La dispunerea măsurii de îndepărtare se au în vedere prevederile legale referitoare la nereturnare în raport cu țara de origine sau cu altă țară în care ORI consideră că străinul poate fi returnat (în baza acordurilor de readmisie sau a declarațiilor pe care le dă străinul). În principiu decizia de îndepărtare trebuie să stabilească necesitatea

îndeplătării străinului de pe teritoriul României, locul unde acesta este trimis rămânând o problemă de punere în aplicare a respectivei decizii, în caz contrar existând riscul de a nu aduce la îndeplinire respectiva măsură dacă în cuprinsul deciziei se stabilește o țară de destinație unde străinul nu este primit.

Concluzia

Propunerea nu a fost preluată

20. Art. 96

Text propus: **art. 96 (10)** În cazul deciziilor de îndeplătare care fac obiectul alin. (1), străinul poate formula recurs împotriva oricărei măsuri ce ține de executarea returnării, în condițiile contenciosului administrativ.

Motivare:

a) Art. 4 al Directivei 40/2001 privind recunoașterea reciprocă a deciziilor de îndeplătare a resortisanților țărilor terțe - Statele membre se asigură că resortisantul unei țări terțe în cauză poate, în conformitate cu legislația statului membru de executare, exercita o cale de atac împotriva oricărei măsuri prevăzute la articolul 1 alineatul (2).

b) Articolul 1 al Directivei 40/2001 privind recunoașterea reciprocă a deciziilor de îndeplătare a resortisanților țărilor terțe - (1) Fără a aduce atingere, pe de o parte, obligațiilor care decurg din articolul 23 și, pe de altă parte, aplicării articolului 96 din Convenția de aplicare a acordului Schengen din 14 iunie 1985, semnată la Schengen la 19 iunie 1990, denumită în continuare "Convenția Schengen", obiectul prezentei directive este de a permite recunoașterea unei decizii de îndeplătare luată de o autoritate competentă a unui stat membru, denumit în continuare "stat membru autor", împotriva unui resortisant al unei țări terțe care se găsește pe teritoriul unui alt stat membru, denumit în continuare "stat membru de executare".

(2) Orice decizie luată în conformitate cu alineatul (1) este pusă în aplicare în conformitate cu legislația aplicabilă a statului membru de executare.

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea poate fi preluată.

Concluzia

Propunerea a fost preluată, fiind inserată la Art. III pct. 34 din proiect, cu următoarea formulare:

„La articolul 96, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (10), cu următorul cuprins:

(10) În cazul deciziilor de îndeplătare care fac obiectul alin. (1), străinul poate contesta măsura ce ține de executarea îndeplătării în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe de urgență.”

21. Art. 97 (12)

Text propus: (12) În situația în care, ulterior luării în custodie publică a unui străin, se constată existența unuia dintre cazurile prevăzute la art. 92 alin. (1) sau art.92¹ alin.(1) ori acesta formulează pentru prima dată o cerere pentru acordarea unei forme de protecție, măsura luării în custodie publică încetează de drept. La formularea unei a doua cereri, măsura luării în custodie publică încetează la data acordării accesului la o nouă procedură.

Text amendat: (12) În situația în care, ulterior luării în custodie publică a unui străin, se constată existența unuia dintre cazurile prevăzute la art. 92 alin. (1) sau art.92¹ alin.(1) ori acesta formulează pentru prima dată o cerere pentru acordarea unei forme de protecție, măsura luării în custodie publică încetează de drept. La formularea *accesului la o nouă procedură de azil*, măsura luării în custodie publică încetează la data acordării accesului la o nouă procedură.

Motivare: Legea 122/2006 privind azilul în România face referire la procedura de soluționare a cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil (art. 88 si urm.).

22. art. 97 (5) actual

Text propus: 133. Articolul 97 se modifică și va avea următorul cuprins:

(4) În cazul străinilor care nu au putut fi îndeplătați de pe teritoriul României în termenul de 30 de zile prevăzut la alin.(2), prelungirea măsurii de luare în custodie publică se dispune de către curtea de apel în a cărei rază de competență teritorială se află locul de cazare, la solicitarea motivată a Oficiului Român pentru Imigrări. Instanța trebuie să se pronunțe înainte de expirarea termenului luării în custodie publică, iar hotărârea instanței este irevocabilă.

Text amendat: (4) Prelungirea duratei de luare în custodie publică cu până la cinci luni a străinilor prevăzuți la alin. (2) care nu au putut fi îndeplătați de pe teritoriul României în termen de 30 de zile se dispune de către procurorul anume desemnat din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel la sesizarea Oficiului Român pentru Imigrări sau a formațiunilor sale teritoriale.

Motivare:

a) menținerea unității în ceea ce privește dispunerea măsurii de luare în custodie publică în cadrul procedurii de îndeplătare.

b) In plus, astfel, invocarea excepțiilor de neconstituționalitate nu ar mai conduce la împlinirea termenului de 30 de zile automat la încetarea măsurii de custodie publică, acesta făcând obiectul unei măsuri similare celei inițiale.

c) nu ar mai fi necesară propunerea de introducere a alin. (6) – „Dacă instanța nu poate pronunța o hotărâre în termenul legal prin care să dispună prelungirea duratei luării în custodie publică din motive neimputabile Oficiului Român pentru Imigrări, dispune cu

prioritate față de orice altă măsură, prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților, prelungirea perioadei de luare în custodie publică, fără ca această perioadă să depășească perioada maximă prevăzută la alin.(5). Recursul împotriva încheierii nu este suspensiv de executare”.

d) referitor la termenul de cinci luni până la care se poate prelungi măsura de luare în custodie publică, atragem atenția asupra prevederilor art. 23 din Constituție: 5) În cursul urmăririi penale arestarea preventivă se poate dispune pentru cel mult 30 de zile și se poate prelungi cu câte cel mult 30 de zile, fără ca durata totală să depășească un termen rezonabil, și nu mai mult de 180 de zile.

e) articolul 15 alin. 1 paragraful al doilea Directiva 115/2008 prevede că „Orice măsură de luare în custodie publică este pentru o perioadă cât mai scurtă cu putință și se menține numai pe durata desfășurării și executării, în mod adecvat, a dispozițiilor de îndepărtare”.

23. Art. 97

Text propus: pct. 133. Articolul 97 se modifica și va avea următorul cuprins:

(11) Străinii împotriva cărora s-a dispus luarea în custodie publică, în condițiile prevăzute la alin. (2), pot depune, în termen de 5 zile, plângere la curtea de apel în a cărei rază de competență teritorială se află locul de cazare, care este obligată să o soluționeze în termen de 3 zile de la data primirii, hotărârea instanței fiind definitivă și irevocabilă. Plângerea nu este suspensivă de executare.

Text amendat: (11) Străinii împotriva cărora s-a dispus luarea în custodie publică, în condițiile prevăzute la alin. (2) sau prelungirea în baza alin. (5), pot depune, în termen de 5 zile, plângere la Curtea de Apel în a cărei rază de competență teritorială se află locul de cazare, care este obligată să o soluționeze în termen de 3 zile de la data primirii, hotărârea instanței fiind definitivă și irevocabilă. Plângerea nu este suspensivă de executare.

Motivare: proceduri similare în cazul dispunerii atât a măsurii de luare în custodie, cât a prelungirii acesteia.

24. Art. 97

Text propus: 133. Articolul 97 se modifică și va avea următorul cuprins:

(5) Perioadele pentru care se poate prelungi măsura luării în custodie publică sunt:

a) 5 luni în cazul străinilor împotriva cărora a fost dispusă măsura returnării sub escortă;

b) până la efectuarea expulzării de către organele de poliție, în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală, fără ca perioada de custodie publică să depășească 18 luni;

c) până la data punerii în executare a hotărârii instanței de judecată, în condițiile prevăzute la art.85 alin.(8), fără ca perioada de custodie publică să depășească 18 luni.

Text amendat: Perioada de custodie nu poate depăși șase luni. Această perioadă poate fi extinsă în condițiile alin. (4) numai cu o perioadă limitată de timp, care să nu depășească o perioadă suplimentară de 12 luni, în cazurile în care, în pofida tuturor eforturilor rezonabile depuse de către acestea, este probabil ca operațiunea de îndepărtare să dureze mai mult, datorită lipsei de cooperare a străinului sau întârzierilor în obținerea documentației necesare din partea țării în care urmează a fi returnat.

Motivare:

a) Art. 15 (5) Directiva 115/2008 este un text imperativ, neexistând posibilitatea depășirii acestuia. Mai mult, în varianta inițială a proiectului de Directivă plecat de la Consiliul Uniunii Europene se folosea termenul de „custodie temporară”, însă Parlamentul European a considerat ca având în vedere durata acesteia, termenul corect în varianta în limba engleză este „detenție” – cu atât mai mult o perioadă triplă ca durată riscă să conducă la o astfel de apreciere.

b) În măsura în care legiuitorul a adoptat soluția legislativă de instituire a unui regim juridic comun în vederea îndepărtării în cazul atât al celor aflați în situație ilegală (inclusiv solicitanți de azil a căror procedură s-a finalizat), cât și al celor împotriva cărora a fost dispusă măsura de siguranță a expulzării ori au fost declarați indezirabili, domeniul de aplicare prevăzut la art. 2 din Directiva 115/2008 acoperă toate aceste categorii de străini (a se vedea în acest sens și propunerea de modificare a art. 97 alin. 1, care enumeră toate aceste categorii de persoane pentru care se aplică măsura luării în custodie publică în cazul în care nu au putut fi îndepărtați sub escortă în termenul prevăzut de lege (24 de ore).

c) regimul juridic al custodiei publice ar trebui să țină cont și de prevederile constituționale și alte norme interne cu privire la privarea de libertate, în sensul că standardele aplicate ar trebui să se raporteze la acestea pentru a nu conduce la un regim sancționator mai aspru în administrativ față de cel din penal (arestarea preventivă sau faza de judecată).

d) Articolul 23 din Constituția României prevede ca (5) În cursul urmăririi penale arestarea preventivă se poate dispune pentru cel mult 30 de zile și se poate prelungi cu câte cel mult 30 de zile, fără ca durata totală să depășească un termen rezonabil, și nu mai mult de 180 de zile.

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerile de la pct.21-24 pot fi acceptate.

Concluzia

Propunerile de la punctele 21-24 au fost preluate prin reformularea art.97, astfel:

„Luarea în custodie publică a străinilor

(1) Luarea în custodie publică este o măsură de restrângere temporară a libertății de mișcare pe teritoriul României, dispusă de magistrat împotriva străinului care nu a putut fi îndepărtat sub escortă în termenul prevăzut de lege în una dintre următoarele situații:

- a) există un risc de sustragere de la procedura de îndepărtare;
- b) străinul nu a respectat termenul de întoarcere voluntară acordat prin decizia de returnare;
- c) străinul a fost declarat persoană indezirabilă pe teritoriul României;
- d) străinul evită sau împiedică pregătirea returnării sau procesul de îndepărtare;
- e) face obiectul măsurii de siguranță a expulzării dispusă de instanța de judecată.

(2) Măsura de la alin.(1) se dispune de către procurorul anume desemnat din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, pe o perioadă de 30 de zile, la solicitarea Oficiului Român pentru Imigrări, în vederea îndeplinirii tuturor demersurilor necesare îndepărtării sub escortă.

(3) În cazul străinilor care nu au putut fi îndepărtați de pe teritoriul României în termenul de 30 de zile prevăzut la alin.(2), măsura de luare în custodie publică poate fi prelungită de către procurorul anume desemnat din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, la solicitarea motivată a Oficiului Român pentru Imigrări, pentru o perioadă de 5 luni.

(4) În cazul străinilor împotriva cărora a fost dispusă prelungirea măsurii de luare în custodie, care nu cooperează cu autoritățile competente în vederea îndepărtării sau pentru care este necesară o perioadă mai îndelungată în vederea obținerii documentului de călătorie, procurorul anume desemnat din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, poate dispune, în urma solicitării motivate a Oficiului Român pentru Imigrări extinderea perioadei de custodie publică pentru noi perioade de 3 luni, fără ca în total această perioadă suplimentară să depășească 12 luni.

(5) Pe perioada în care străinul se află în custodie publică, la intervale de 3 luni, Oficiul Român pentru Imigrări are obligația de a analiza oportunitatea menținerii măsurii dispusă de procurorul anume desemnat din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, iar străinul poate solicita la curtea de apel în a cărei rază de competență teritorială se află locul de cazare, reanalizarea măsurii custodiei publice pentru a constata dacă mai subzistă motivele avute în vedere la instituirea acesteia. Cererea străinului de reanalizare a măsurii custodiei publice se soluționează în termen de 10 zile de la data primirii și nu este suspensivă de executare.

(6) În cazul familiilor cu minori luate în custodie publică, Oficiul Român pentru Imigrări efectuează lunar analiza prevăzută la alin.(5).

(7) În cazul în care, urmare a reanalizării măsurii custodiei publice se constată că nu există posibilitatea îndepărtării sub escortă a străinului, în perioada pentru care a fost dispusă măsura custodiei publice, procurorul anume desemnat din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, la solicitarea Oficiului Român pentru Imigrări sau, după caz, instanța de judecată, dispune încetarea măsurii.

(8) Străinii împotriva cărora s-au dispus măsurile prevăzute la alin. (2), (3) și (4), pot depune, în termen de 5 zile, plângere la curtea de apel în a cărei rază de competență teritorială se află locul de cazare, care este obligată să o soluționeze în termen de 3 zile de la data primirii, hotărârea instanței fiind definitivă și irevocabilă. Plângerea nu este suspensivă de executare.

(9) Plângerile formulate în condițiile precizate la alin. (8) nu suspendă punerea în executare a măsurii îndepărtării sub escortă de pe teritoriul României.

(10) În situația în care, ulterior luării în custodie publică a unui străin, se constată existența unuia dintre cazurile prevăzute la art. 92 alin. (1) sau art. 92¹ alin. (1) ori acesta formulează pentru prima dată o cerere pentru acordarea unei forme de protecție, măsura luării în custodie publică încetează de drept. La formularea unei cereri de acces la o nouă procedură de azil, măsura luării în custodie publică încetează la data acordării accesului la noua procedură.

(11) Fac excepție de la prevederile alin. (10) situațiile în care, pentru rațiuni de siguranță națională sau ordine publică, se impune îndepărtarea străinului de pe teritoriul României sau menținerea acestuia în custodie publică până la finalizarea procedurii pentru acordarea statutului de refugiat.”

25. Art. 97

Text propus: (8) Pe perioada în care străinul se află în custodie publică, la intervale de 3 luni, Oficiul Român pentru Imigrări are obligația de a analiza oportunitatea menținerii măsurii dispusă de instanța de judecată, iar străinul poate solicita la curtea de apel în a cărei rază de competență teritorială se află locul de cazare, reanalizarea măsurii custodiei publice pentru a constata dacă mai subzistă motivele avute în vedere la instituirea acesteia. Cererea de reanalizare a măsurii custodiei publice se soluționează în termen de 10 zile de la data primirii și nu este suspensivă de executare.

Text amendat: (8) Pe perioada în care străinul se află în custodie publică, la intervale de 2 luni, Oficiul Român pentru Imigrări solicită din oficiu procurorului anume desemnat de pe lângă Tribunalul competent analizarea oportunității menținerii măsurii. Procurorul se pronunță în 3 zile, iar rezoluția se comunică de îndată străinului. Cel în cauză poate contesta decizia în 5 zile la Tribunalul competent, care este obligat să o soluționeze în termen de 10 zile, contestația nefiind suspensivă de executare.

Motivare:

a) Directiva 115/2008 art. 15 alin. 3, face referire la intervale „rezonabile de timp”, iar articolul 23 din Constituție prevede că: „(6) În fața judecată instanța este obligată, în condițiile legii, să verifice periodic, și nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive și să dispună, de îndată, punerea în libertate a inculpatului, dacă temeiurile care au determinat

arestarea preventivă au încetat sau dacă instanța constată că nu există temeiuri noi care să justifice menținerea privării de libertate”.

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea nu poate fi preluată, având în vedere că Directiva utilizează sintagma „un termen rezonabil”, iar termenul de 3 luni, poate fi apreciat ca atare.

Concluzia

Propunerea nu a fost preluată

H. CUSTODIA PUBLICĂ

26. art. 87 pct. 3

Text propus: La momentul emiterii deciziei de returnare sub escortă, Oficiul Român pentru Imigrări sau formațiunile sale teritoriale, vor analiza posibilitatea ca, în funcție de fiecare caz, să fie dispuse măsuri alternative la custodia publică, până la punerea în executare a măsurii de îndepărtare, precum:

- a) cazarea în centrele administrate de Oficiul Român pentru Imigrări;
- b) depunerea unei garanții financiare corespunzătoare;
- c) obligația de a nu părăsi o anumită localitate sau zonă.

O atenție deosebită se va acorda persoanelor vulnerabile, îndeosebi minorilor, minorilor neînsoțiți, persoanelor cu handicap, persoanelor în vârstă, femeilor gravide, părinților singuri cu copii minori și persoanelor care au fost supuse torturii, violului și altor forme grave de violență psihică, fizică și sexuală.

Motivare:

- a) Art. 9(3) prevede că în cazul amânării îndepărtării (respectarea principiului nereturnării, efectul suspensiv al căilor de atac, circumstanțele specifice ale individului sau motive de ordin tehnic), străinului îi pot fi impuse obligațiile prevăzute la art. 9(7) din Directivă în scopul evitării riscului de sustragere.
- b) Art. 15(1) din Directivă menționează că aplicarea acestei măsuri se va face „cu excepția cazului în care există măsuri suficiente, dar mai puțin coercitive, într-un caz concret”, „în special în cazul în care există riscul de sustragere sau străinul evită sau împiedică pregătirea îndepărtării sau procesul de returnare”.
- c) Cazarea în centrele administrate de ORI permite un control mai eficient al străinilor, ținând cont, spre exemplu de cazurile persoanelor vulnerabile. Recent, CEDO a cerut Olandei prin intermediul dispunerii unei măsuri interimare în baza regulii 39 din regulamentul Curții Europene, ca până la judecarea cauzei, să ofere străinilor aflați în procedura de îndepărtare de pe teritoriul suport și cazare în conformitate cu prevederile legislației naționale privind azilul (19 noiembrie 2009).
- d) Se pot avea în vedere și prevederile art. 23 (10) din Constituție potrivit cărora „Persoana arestată preventiv are dreptul să ceară punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune”.
- e) încorporarea definiției persoanelor vulnerabile, așa cum este prevăzută la art. 2 pct. 9 din Directiva 115/2008.

Comentariile reprezentanților MAI:

Referitor la propunerea de cazare în centrele administrate de Oficiul Român pentru Imigrări, sunt necesare următoarele precizări:

- centrele aflate în administrarea ORI care nu au regim de custodie publică (deschise) sunt cele destinate cazării solicitanților de azil și a beneficiarilor unei forme de protecție în România, precum și desfășurării procedurii de azil;
- după cum rezultă din paragraful precedent, acestea au o *destinație specială*, care corespunde obligațiilor statelor membre ale Uniunii Europene referitoare la recepția solicitanților de azil, drepturile beneficiarilor unei forme de protecție și necesităților privind procedura de azil;
- persoanele cazate în centrele deschise au un statut juridic diferit față de cele supuse măsurilor de îndepărtare, care le poate determina pe acestea din urmă, în ipoteza cazării într-un spațiu comun, să recurgă în mod abuziv la sistemul de azil pentru a beneficia, în special, de asistența financiară oferită prin intermediul acestuia (care determină în consecință și creșterea nejustificată a cheltuielilor publice), precum și pentru a împiedica realizarea măsurii de îndepărtare de pe teritoriu, prin invocarea principiului nereturnării specific în domeniul azilului;
- având în vedere faptul că, centrele în cauză sunt deschise, nu se poate susține în mod fondat că, prin cazarea persoanelor supuse măsurii de îndepărtare în cadrul acestora se asigură un control mai eficient al deplasării lor pe teritoriul României.

În ceea ce privește obligația de a nu părăsi o anumită localitate sau zonă, această prevedere este o obligație la regimul tolerării.

Concluzia

Propunerea nu a fost preluată în forma propusă însă, pentru a asigura că luarea în custodie publică nu este singura măsură ce se poate dispune în situația străinilor ce nu pot fi îndepărtați în 24 de ore de la luarea unei decizii în acest sens, în cuprinsul proiectului de act normativ, urmează a se propune modificarea art.88, alin.7 din OUG nr.194/2002 astfel „Când există indicii temeinice că îndepărtarea sub escortă nu poate fi efectuată în termen de 24 de ore, în urma analizării fiecărui caz în parte, străinul poate fi luat în custodie publică, sau i se poate acorda tolerarea rămânării pe teritoriul României”).

27. Art. 87

Text propus: 133. Articolul 97 se modifică și va avea următorul cuprins:

ARTICOLUL 97 Luarea în custodie publică a străinilor

(1) Luarea în custodie publică este o măsură de restrângere temporară a libertății de mișcare pe teritoriul României, dispusă de magistrat împotriva străinului care nu a putut fi îndepărtat sub escortă în termenul prevăzut de lege în una dintre următoarele situații:

a) există un risc de sustragere de la procedura de îndepărtare;

Motivare:

a) a se vedea comentariile de la pct. 17; în plus, merită subliniat caracterul excepțional al luării în custodie publică, așa cum este reliefat în Directiva 115/2008.

b) corelarea cu motivele de aplicare a măsurilor alternative propuse la pct. 26.

c) art. 15 din Directivă:

- (1) Cu excepția cazului în care se pot aplica în mod eficient alte măsuri suficiente dar mai puțin coercitive într-un caz concret (alternative la măsura luării în custodie publică) ;
- (4) În cazul în care există indicii conform cărora nu mai există posibilitatea rezonabilă a îndepărtării din motive legale sau de altă natură sau există indicii privind încetarea condițiilor stabilite la alineatul (1), luarea în custodie publică nu mai este justificată și persoana în cauză este eliberată imediat.
- (5) Luarea în custodie publică se menține pe toată durata în care se îndeplinesc condițiile stabilite la alineatul (1) și în măsura în care este necesar pentru a asigura punerea în aplicare cu succes a măsurii de îndepărtare.

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea nu poate fi preluată în forma propusă, având în vedere argumentele precizate la pct.26 cu privire la măsurile alternative propuse.

Concluzia

Propunerea nu a fost preluată, însă considerăm suficientă, la momentul actual, modificarea propusă pentru art.88 alin.(7) din OUG nr.194/2002, menționată la pct.26.

I. TOLERAREA

28. Art. 104

Text propus: introducerea alin. 5¹, cu următorul conținut: Pe durata tolerării rămânerii pe teritoriul României, străinii au următoarele drepturi:

- de a primi un document care să-i ateste identitatea și motivul tolerării
- de a primi un cod numeric personal atribuit de către ORI
- în situația în care nu au mijloace de întreținere, să beneficieze în aceleași condiții ca și solicitanții de azil de drepturile prevăzute de art. 17 lit. j), k), l), m), n), p) și o) din Legea 122/2006 privind azilul în România.

Fondurile bănești necesare pentru asigurarea acestor drepturi se suportă de la bugetul de stat, prin bugetul MAI.

Motivare:

a) Directiva 115/2008, pct. 12 al Preambulului: (12) Ar trebui abordată situația resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală dar care nu pot face încă obiectul unei îndepărtări.

Condițiile de bază de subzistență ale acestora ar trebui definite în conformitate cu legislația națională.

b) în situația în care se acordă regimul de tolerat se acordă în baza art. 103 pct. d și e, în interesul statului român, persoanele în cauză pot fi în situația de nu primi niciun mijloc de subzistență.

c) Recomandăm ca referirile la condițiile de bază de subzistență să facă trimitere directă la instituția „venitului minim garantat” și la prevenirea și combaterea marginalizării sociale - Legea 116/2002.

d) Propunerea introdusă la pct. 165 de introducere a art. 144¹ „(3) În cazuri justificate, Oficiul Român pentru Imigrări poate atribui un cod numeric personal și străinilor cărora li s-a acordat tolerarea rămânerii pe teritoriul României, la solicitarea acestora. Atribuirea codului numeric personal se realizează după ce Oficiul Român pentru Imigrări stabilește identitatea solicitantului pe baza documentelor prezentate ori a verificărilor efectuate.”

Comentariile reprezentanților MAI:

În privința propunerii de text referitoare la drepturile care ar trebui acordate persoanelor cărora li s-a tolerat șederea pe teritoriul României, menționăm că **nu suntem de acord** ca aceștia să beneficieze, *în aceleași condiții ca și solicitanții de azil de drepturile prevăzute la art. 17, alin. 1, lit. j, k, l, m, n și p, din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, cu modificările și completările ulterioare, în situația în care nu au mijloace de întreținere.* În opinia noastră, în reglementarea unor drepturi care urmează a fi acordate persoanelor cărora le-a fost tolerată șederea pe teritoriu trebuie să se țină cont de specificul acestei instituții în materie de

regim juridic al străinilor, de cauzele care determină tolerarea și scopul urmărit prin aceasta, de impactul financiar, precum și de posibilitățile reale de a abuza de această calitate, cu efect direct asupra aplicării altor prevederi din cuprinsul OUG nr. 194/2002. Ansamblul drepturilor conferite solicitanților de azil are în vedere situația deosebită a acestor persoane, *în nevoie de protecție internațională*, obligațiile internaționale și comunitare care revin României, precum și faptul că, nereturnarea este regula imperativă care le guvernează șederea pe teritoriul României pe parcursul procedurii de azil.

Referitor la propunerea de a acorda persoanelor tolerate acces la piața forței de muncă, aceasta urmează a fi discutată cu reprezentanții altor ministere cu competențe în domeniu.

Concluzia

Propunerea nu a fost preluată

29. art. 104 (4)

Text actual: La încetarea motivelor care au stat la baza acordării tolerării, străinul va fi îndepărtat imediat de pe teritoriul României, fără o notificare prealabilă.

Text propus: La încetarea motivelor care au stat la baza acordării tolerării, străinul va fi îndepărtat imediat de pe teritoriul României, fără o notificare prealabilă, cu respectarea art. 92(1¹).

Motivare:

a) respectarea principiului nereturnării, ținând cont și de faptul că uneori încetarea tolerării poate surveni la o perioadă îndelungată față de momentul instituirii acesteia.

b) Deciziile de admisibilitate ale Curții Europene a Drepturilor Omului în cazurile Ahmed Samir Said Al Khadumi împotriva României (2005), Zenashe Negusse Mekonnen contra României (2008), în care Guvernul României a susținut că după obținerea tolerării, au fost emise noi dispoziții de părăsire a teritoriului și au fost menționate „garanțiile” furnizate de către Oficiul Român pentru Imigrări exprimate printr-o scrisoare din 18 aprilie 2008 referitoare la faptul că: „dacă autoritățile române hotărăsc să trimită solicitanta spre țara de origine, această returnare nu ar putea avea loc decât conform procedurii prevăzute pentru foștii solicitanți de azil și anume în baza unei dispoziții de părăsire a teritoriului, pe care îl poate contesta în fața Curții de Apel București”. Curtea chiar a reținut aplicabilitatea emiterii unei noi dispoziții de returnare în cazul străinului care a primit tolerare în România, în baza art. 81 din OUG 194/2002.

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea poate fi preluată cu mențiunea că nu este necesară trimiterea exactă la prevederile art.92 alin.(1¹) ci se poate insera un text general de tipul „, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență”.

Concluzia

Propunerea a fost preluată, în cuprinsul proiectului fiind propusă modificarea art.104 alin.(4) după cum urmează:

„(4) La încetarea motivelor care au stat la baza acordării tolerării străinul va fi îndepărtat imediat de pe teritoriul României, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență”.

J. APATRIDIA

30. Art. 122 pct. 3

Text actual:-

Text propus: Introducerea pct. 3 cu următorul conținut: În cazul în care un străin aflat pe teritoriul României, solicită să i se recunoască statutul de persoană fără cetățenie, ORI efectuează verificările necesare și apoi, când constată existența stării de apatridie, emite celui în cauză un pașaport pentru persoane fără cetățenie și acordă sau, după caz, prelungește, dreptul de ședere.

Când constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru a fi declarat ca persoană fără cetățenie, comunică acest lucru, în scris, celui în cauză.

Hotărârea poate fi contestată la instanța competentă (Tribunal sau Curte de Apel)

Motivare:

România a aderat la cele două Convenții privind statutul apatrizilor în lume, dar încă nu are o instituție și o procedură prin care să constate existența stării de apatridie.

Propunerea este în concordanță cu rezervele formulate prin Legea nr. 362/2005 pentru aderarea la Convenția privind statutul apatrizilor, unde la art. 2 pct. 2 se prevede că ... România își rezervă dreptul de a elibera documente de identitate doar acelor apatrizi cărora le-a fost acordat de către autoritățile competente dreptul de a rămâne pe teritoriul României permanent sau, după caz, pentru o perioadă determinată în condițiile legii naționale.

Practic și în prezent, ORI face o determinare a statutului de persoană fără cetățenie, în cadrul stabilirii apartenenței juridice la un stat.

Comentariile reprezentanților MAI:

Nu poate fi preluată o astfel de propunere întrucât ORI nu are competențe în ceea ce privește determinarea/constatarea statutului de apatrid. De asemenea, de precizat că, pentru constatarea statutului de apatrid este necesar a fi elaborat un act normativ care să prevadă o procedură în acest sens, să stabilească anumite condiții care trebuie îndeplinite de străinii în cauză, precum și instituția competentă să analizeze astfel de solicitări.

Concluzia

Propunerea nu a fost preluată

K. MINORII NEÎNSOȚIȚI

31. Art. 131 (1) e)

Text propus: art. 131 (1) e) îndepărtarea unui minor neînsoțit se poate face doar dacă minorul este trimis părinților, atunci când aceștia au fost identificați și nu au reședința pe teritoriul României, membrilor familiei, cu acordul acestora, tutorelui desemnat sau unor centre de primire corespunzătoare în statul de returnare.

Text amendat: art. 131 (1) e) Înainte de emiterea unei decizii de returnare pentru un minor neînsoțit, Oficiul Român pentru Imigrări trebuie să furnizeze asistența adecvată, acordând importanța cuvenită interesului superior al copilului.

art. 131 (1) e)¹ Înaintea îndepărtării unui minor neînsoțit de pe teritoriul României, Oficiul Român pentru Imigrări se asigură că acesta este trimis unui membru al familiei sale, unui tutore desemnat sau unor centre de primire corespunzătoare în statul de returnare.

Motivare:

a) Pentru întregirea principiului interesului superior al copilului, considerăm ca fiind absolut necesară reproducerea art. 10 – *Returnarea și îndepărtarea minorilor neînsoțiți* din Directivă cu cele două alineate ale sale.

Comentariile reprezentanților MAI:

Propunerea nu poate fi preluată întrucât ORI nu este instituția abilitată să furnizeze asistență minorilor neînsoțiți aflați pe teritoriul României, situație acoperită integral de prevederile art. 131, care este în concordanță cu prevederile art. 10 din Directiva 115/2008.

Concluzia

Propunerea nu a fost preluată

La finalul întâlnirii s-a supus dezbaterii propunerea de stabilire a unei competențe unice pentru judecarea în căile de atac (cu propunerea de a stabili competența materială la nivelul Tribunalelor, care sunt instanțe de fond în materia contenciosului administrativ), lăsând posibilitatea recurării pe motivul legalității deciziei la nivelul Curții de Apel București. Referitor la această propunere considerăm că aceasta nu poate fi preluată în legislația națională în materie de străini, întrucât conform art. 3 din Codul de Procedură Civilă, competența materială în privința soluționării în primă instanță a proceselor și cererilor în materie de contencios administrativ, revine Curții de Apel în a cărei rază de competență teritorială se află emitentul actului, respectiv ORI, autoritate publică centrală, conform art. 1 din OUG 55/2007. În ceea ce privește posibilitatea recurării hotărârilor considerăm că introducerea unor prevederi legale ar duce doar la tergiversarea proceselor de către cetățenii străini, având în vedere caracterul suspensiv al contestațiilor formulate împotriva măsurilor de îndepărtare și în acest fel măsurile luate de autoritățile române în vederea controlului migrației pe teritoriul țării noastre nu și-ar mai atinge scopul, cauzele fiind soluționate într-un interval foarte mare de 1 sau chiar 2 ani.

În concluzie, această propunere nu a fost agreată de MAI și nu va fi introdusă în cuprinsul proiectului de act normativ.